

Profil

Christina Gjesager hedder hun. Hun er ansat som servicemedarbejder hos 365discount på Uhrhøj. I sin fritid tager hun sig kærligt af sin lille søn, hendes mand og sig selv. Derudover har hun gang i en masse andre aktiviteter, som jeg ikke har styr på. Men det har hun forhåbentlig selv.

Offentlig dagbog

Første gang Christina fangede min opmærksomhed, var i januar måned med et opslag på Facebook, hvor hun skrev: ”Vores porte fryser og vil ikke lade os åbne dem, MEN frygt ej. Det slår os ikke ud - lagerporten virker stadig. Så I bliver nødt til at gå ind og ud den vej. Vi ses i butikken”. En time senere var hun der igen: ”Der er fremskridt. Vores ene port er hermed kommet op. Så nu kan den normale indgang benyttes igen.”

Hold da op tænkte jeg, det er da en pige, der forstår sig på kundeservice, og sikke et engagement. Det fik mig til at undersøge, hvad hun ellers havde skrevet:

I april året før skrev hun: ”På mandag starter et nyt kapitel i mit liv. Jeg har taget et valg, der føles rigtigt i mit hjerte og jeg har lyttet til min krop, som længe har skreget på, at jeg skulle tage beslutningen. Jeg gav slip på gamle idéer om, hvordan tingene skulle være, og valgte i stedet noget, der passer til den person, jeg er blevet. Det er en beslutning, jeg står ved og føler mig stærkere af.”

Christina er altså en ung pige, der skulle ud på sit første job på arbejdsmarkedet. En helhjertet beslutning, som hun står ved og vil kæmpe for. Jeg sidder tilbage med en overbevisning om, at hun allerede er blevet en værdifuld medarbejder. Og kom til at tænke på, at det var ikke den tilgang jeg havde til mit første job som yngste læredreng. Der gjaldt det bare om at gøre, som der blev sagt, ellers faldt der brænde ned.

Efter 4 måneders ansættelse skrev Christina: ”Det er som om, at nogle mennesker ser os, der arbejder i servicebranchen, som nogen man kan læsse sin dårlige dag af på - i form af at være meget ubehagelige. Forstået på den måde, at tonen meget hurtigt kan blive meget hård, og selv den mindste fejl man laver, kan få den værste frem i folk. Det folk til tider glemmer, er bare, at vi er også mennesker. Vi laver fejl, vi har følelser.

I går da jeg var på arbejde, blev en kvinde meget sur på mig og kaldte mig en ’lille skeløjet møgso’, fordi jeg ikke gav hende en gratis pose.

Jeg har også haft en episode med en mand, der kaldte mig inkompetent, sagde at jeg skulle gå hjem og tænke over, om jeg virkelig var klog nok, til

overhovedet at arbejde. Alt sammen blot fordi, han ikke kunne få lov til at hæve penge over beløbet.

Det er to ud af efterhånden mange episoder, jeg har oplevet. Jeg har heldigvis brede skuldre, og lader det ikke påvirke mig, men jeg ved, at ikke alle kan se bort fra det på samme måde, og det er fuldt forståeligt.

HELDIGVIS er langt de fleste kunder enormt søde og forstående, men det gør ikke de andre kunders væremåde acceptabel, så tal pænt!"

Dette indlæg ramte mig lige i hjertekulen, så det gjorde ondt. Det skal jeg nok vende tilbage til, men nu lader vi lige Christina tale færdigt først.

Et par uger senere skrev hun: "Jeg vil beskrive mig selv, som værende en meget heldig kartoffel - og nej, der var ingen der spurgte mig, men nu ved I det. Man må sgu gerne være stolt af, hvor langt man er kommet, og man må fandme også gerne sige det højt. Så jeg er stolt af, hvor langt jeg er kommet!"

Én måned senere: "Jeg har snart halvårsdag på mit arbejde. Hvem skulle have troet, at lykken for mig ville være at fylde hakkede tomater på hylderne og dagligt scanne 400 til 500 i vores pakkeshop. Jeg elsker det!"

Sådan faldt ordene fra Christina, som det smukke væsen hun er - både udenpå og indeni.

Afsløringen

- er denne gang lige så meget mit eget hoved set indefra, da jeg modtog peptalken fra Christina. Jeg skynder jeg mig at sige "Undskyld", for jeg kan bestemt ikke sige mig fri.

Jeg har min næsten daglige gang i supermarkeder, og jeg har lagt mærke til, der arbejder en masse helt unge mennesker. Det gør mig irriteret, for dem kan man jo ikke spørge om noget, og der er garanteret også kø ved kassen, fordi de sidder og fumler. Jeg har altså aldrig gjort mig klart, at de fleste af disse unge mennesker er ude på arbejdsmarkedet for første gang i deres liv og garanteret anstrenger sig for at gøre det bedste, de kan.

Selvfølgelig burde jeg kunne slippe irritationen, vise overskud og give dem et smil og et klap på skulderen (og ikke på bagdelen for guds skyld).

Jeg har heller aldrig gjort mig klart, hvor ubehageligt det må være at være spærret alene inde i kassehjørnet med gamle mennesker defilere tøffende forbi i en uendelig lang række med åbne munde og udtryksløse ansigter.

Når jeg kalder kunderne gamle, er det fordi, sådan må det se ud fra de unges side, selv vil jeg nok kalde dem ældre. Og at det er sådan, er fordi jeg som regel er i supermarkedet om formiddagen, og der er vi i overtal.

De åbne munde, er for at vi kan få luft nok ned i lungerne. De tomme blikke opstår, når vi i kampens hede glemmer ansigtsmimikken, så falder kinderne ned og øjnene står stirrende tilbage.

Men vær vis på, at vi følger hver en bevægelse, de unge menneske laver. Og er der bare det mindste at udsætte, bliver det markeret på den ene eller den anden måde. For de må jo forstå, at vi står der midt i vores travle hverdag og skal skynde os videre. Selv om det er indlysende for enhver, at vi bare skal hjem til en tom lejlighed.

Jeg lover, jeg aldrig vil være sådan mere. ”Undskyld”, endnu engang!

Kære Christina

Jeg ved godt, dit liv rummer meget andet end det, jeg har beskrevet. Men netop ved at se bort fra din historie ser jeg dig, som den du er. Og det jeg ser, er en sej pige og et godt menneske, der reflekterer over det du oplever, og med godt humør og engagement kaster dig over opgaver, der skal løses. Det er stort!

*Vi er ikke vores historie,
historie er noget, vi har!*

Læs de tidligere måneders afsløringer her: leifbr.dk/ma.htm